

TRAPSAVEC

2026

Puč

Šest párů očí sledujících se navzájem.

TIK ŤAK

Úzké štěrbin pod hustým obočím, vydýchaný vzduch.

TIK ŤAK TIK ŤAK

Uprostřed čela výrazná hluboká vráska, ústa semknutá do tvaru koňské podkovy.

TIK ŤAK TIK ŤAK TIK ŤAK

Pohnul jsem se a lavice pod mým zadkem sténavě zavržala. Po zádech mi sjel čúrek potu. Periferně jsem viděl, jak se všechny obličeje ukryté v šeru obrátily mým směrem.

Doprdele.

TIK

Oční víčko se zachvělo a začalo se v samovolných pohybech nepravidelně stahovat. Ke dveřím to byly necelé dva metry. V hlavě to hned začalo přepočítávat – dva metry, to je jeden rychlý skok, jedno trhnutí klikou, jeden tik očního víčka. Sevřel jsem zpoceně dlaně v pěst a vzrušeně vydechnul nad představou, že odsud vypadnu.

TIK ŤAK

Do zad se mi zabodlo tiché ale důrazné zamručení. Zavřel jsem unaveně oči a myšlenky na útěk byly hned pryč. Copak mi snad čtou myšlenky? Co by udělali? Šli by hned za mnou? Zavržení lavice, silueta zprava si přisedla blíž ke mně...sklonil jsem hlavu a nasucho polkl. Cukání víčka se zrychlilo. Krev na spáncích divoce pulsovala. Přece tady nehodlám chcípnout, blesklo mi hlavou.

TIK KAP

Udělal se mi slabo.

TIK KAP TIK KAP

Otevřel jsem oči a zahlédl další kapku krve dopadající na podlahu pode mnou.

TIK KAP KAP KAP

S obličejem od krve jsem v jednom rychlém skoku rozrazil dveře a zmizel v šeru.

TIK ŤAK

Dveře se zase zavřely, aniž by kdokoliv z přítomných prchajícího pronásledoval.

Hodiny na zdi lhostejně odměřovaly čas.

„Končím,“ procedil jsem skrz zuby.

Krev z nosu se mi už podařilo zaštvavit a taky jsem trochu vychladl. Došť na to, abych se rozhodl sám za sebe a nepoužil u toho žádná spřátá slova.

Obklopilo mě pět rudých ksichtů a ten, co stál nejbliž, mi sevřel pračkou rameno.

„Ještě tejdén,“ syknul.

„Nebo končíš,“ doplnil výhrůžně.

I nezasvěcenému by muselo být jasné, že význam obou slovesných tvarů není totožný.

Doprdele.

Nebylo to tak dlouho, co se to rozhodlo...

Nebylo to tak dlouho, co se to rozhodlo u nás v osadě.

Ale byla to už slušná řádka let, co se takhle rozhodla Liga otevřených mužů.

Když v roce 2013 vyhlásili měsíční abstinenci od alkoholu, naší osadě bylo něco přes dvacet let a i přes přibývající křížky jsme jezdili pravidelně do lesů. Přežít zimu pro nás znamenalo mít na sobě teplé prádlo, na zádech sbalený teplý spacák a v placatce nějaké tekuté zahřívadlo. A tahle kombinace fungovala naprosto spolehlivě do té doby, než soudržnost osady rozežrala myšlenka takzvaného suchého února. Vplížila se nepozorovaně mezi nás a tak dlouho nás laškovně sváděla, až jsme si naprosto zpitomnělí kolektivně odhlasovali, že budeme každý únor osadně abstinovat.

TAK TAK

Brzy bylo jasné, že jsme se nechali oblnout vizí, jak podpořit naše chátrající tělesné schránky aniž bychom brali ohled na psychickou pohodu v osadě. Nicméně dle vzoru Dumasových mušketýrů ani jeden z nás nechtěl přijít s tou slabošskou myšlenkou a osadní abstinenci zrušit. Jeden za všechny, všichni za jednoho.

TAK TAK

Po pár suchých vandrech a suchých osadních slezinách jsme se rozhodli najít na únor jinou společnou aktivitu. Nevím, koho ta blbošť napadla...ale opět jsme si to společně odhlasovali. To vím nabeton.

„Budou tam hezký holky!“

„Nahatý holky!“

FAKT?

Šest párů očí sledujících se navzájem.

TIK ŤAK

Vrzající dřevěná lavice, vydýchaný vzduch, šest siluet v šeru.

TIK ŤAK TIK ŤAK

Šest rudých zpocených ksichtů trampské osady Montana. Sedí ve finské sauně roztopené na 95 stupňů a přes skleněnou výplň dveří hypnotizují vteřinovou ručičku hodin na štěně. Útěk znamená vyloučení z osady. Zbývá ještě pět minut do konce saunovacího cyklu a žádná nahatá hezká holka v dohledu.

TIK ŤAK TIK ŤAK TIK ŤAK

Šest párů očí sledujících se navzájem. Čůrky potu stékající po zádech. Vrásčitá babka, co si spletla saunu s krematoriem. Pět hlav, co sní o točený plzni a jedna, co myslí na převrat.

Doprdele, ať už je březen.

1. místo Próza Oldpsavci
Pavla Slepíčková – Pavlís